

Sygn. akt XXIV GW 212/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 lipca 2022 r.

Sąd Okręgowy w Katowicach XXIV Wydział Własności Intelktualnej

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Jarosław Antoniuk
Protokolant:	sekretarz sądowy Renata Bigaj

po rozpoznaniu w dniu 14 lipca 2022 r. w Katowicach

na rozprawie

sprawy z powództwa P. O.

przeciwko R. Z.

o zaniechanie, złożenie oświadczenia, zapłatę i wezwanie do udzielenia informacji

1. oddała powództwo;
2. oddała wniosek o wezwanie pozwanego do udzielenia informacji;
3. zasądza od powódki na rzecz na rzecz pozwanego kwotę 1.124,60 zł (tysiąc sto dwadzieścia cztery złote sześćdziesiąt groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 540,00 zł (pięćset czterdzieści złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego, wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się niniejszego wyroku do dnia zapłaty;
4. nakazuje pobrać od powódki na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Katowicach kwotę 276,20 złotych (dwieście siedemdziesiąt sześć złotych dwadzieścia groszy) tytułem wydatków tymczasowo wyasygnowanych przez Skarb Państwa.

Sędzia Jarosław Antoniuk

Sygn. akt XXIV GW 212/20

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 29 lipca 2022 r.

Powódka P. O. wniosła o:

I. nakazanie pozwanemu R. Z. zaniechania dopuszczania się czynów nieuczciwej konkurencji poprzez rozpowszechnianie „kurtki S.” zaprojektowanej przez powódkę w sposób zarobkowy, polegający na wytwarzaniu,

używaniu, wprowadzaniu do obrotu gospodarczego i oferowaniu do sprzedaży kurtek takiego samego projektu i nakazanie pozwanemu wycofania z obrotu gospodarczej produktów odzwierciedlających (...);

II. zobowiązanie pozwanego do złożenia jednokrotnego oświadczenia woli o następującej treści: „R. Z. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą(...)przeprasza P. O. za oferowanie do sprzedaży i sprzedaż (...) odpowiadających kurtkom zaprojektowanym przez P. O., przez co mogło dojść do wprowadzenia w błąd klientów, co do osoby projektanta”, które miało zostać opublikowane na stronie internetowej (...) oraz (...);

III. zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kwoty 1.500 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty;

IV. zobowiązanie pozwanego do wskazania ilości i ceny sprzedanych odzwierciedlonych(...);

V. zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego oraz opłaty od pełnomocnictwa wg norm przepisanych.

W odpowiedzi pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów sądowych, w tym kosztów zastępstwa procesowego, wedle zestawienia, jakie zostanie złożone, a w jego braku wedle norm przepisanych.

W piśmie z dnia 14 lipca 2022 r. pozwany wniósł o zasądzenie od strony powodowej zwrotu kosztów sądowych w łącznej wysokości 1.309,82 zł, na które złożyły się kwota 540,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego w podwójnej stawce z uwagi na skomplikowany charakter sprawy, kwota 752,82 zł tytułem kosztów dojazdu pełnomocnika pozwanego na rozprawy w grudniu 2021 r., w lutym 2022 r., w maju 2022 r. i w lipcu 2022 r. oraz kwota 17,00 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa udzielonego pełnomocnikowi pozwanego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

Powódka P. O. od dnia 22 sierpnia 2011 r. prowadzi działalnością gospodarczą pod firmą (...). W ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej powódka zajmuje się projektowaniem i sprzedażą odzieży. W 2018 r. powódka zaprojektowała (...) o następującym wyglądzie: , która występuje również w innych kolorach, m.in. niebieskim oraz czarnym. Po zaprojektowaniu i uszyciu kurtki powódka wraz z A. K. stworzyła kroje (...). Kurtka ta była wystawiana i sprzedawana na targach modowych, gdzie cieszyła się dużą popularnością (wydruk Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej dotyczący powódki z dnia 31 sierpnia 2020 r. – k. 53, wydruk z profilu (...) w internetowym serwisie społecznościowym F. w formie protokołu notarialnego z dnia 25 lutego 2020 r. – k. 69-71, wydruk z profilu (...) w internetowym serwisie społecznościowym Facebook w formie protokołu notarialnego z dnia 25 lutego 2020 r. – k. 67, wydruk z profilu (...) w internetowym serwisie społecznościowym Facebook w formie protokołu notarialnego z dnia 25 lutego 2020 r. – k. 68, fotografia (...) – k. 54-55, dowód z zeznań świadka A. K. – k. 193-194, dowód z przesłuchania powódki – k. 227-228).

W lutym 2020 r. w na internetowej platformie handlowej „Allegro” na profilu (...) oferowano do sprzedaży kurtkę (...) o wyglądzie . W styczniu 2020 r. na profilu (...) w internetowym serwisie społecznościowym Facebook dodano zdjęcia kurtek o następującym wyglądzie: , , ; na profilu tym umieszczono także informację o stronie internetowej (...) (wydruki z internetowej platformy handlowej „Allegro”, wydruki z profilu (...) w internetowym serwisie społecznościowym w formie protokołu notarialnego z dnia 25 lutego 2020 r. – k. 61-65).

Pozwany R. Z. od dnia 1 sierpnia 2019 r prowadzi działalność gospodarczą pod firmą (...). W prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej pozwany prowadzi internetową hurtownię odzieży o adresie (...). Pozwany jest jedynym wspólnikiem (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedziba w R.. Pozwany nie wytwarza oraz nie wprowadza do obrotu kurtek (...). Pozwany wprowadza do obrotu odzież oznaczoną słowami: (...) (wydruk Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej dotyczący pozwanego z dnia 31 sierpnia 2020 r. – k. 57, dane o (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w R. w rejestrze przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego – fakty,

o których informacje są powszechnie dostępne w rozumieniu art. 228 § 2 k.p.c., dowód z zeznań świadków M. P., M. L. i M. J. – k. 164-165).

Ustalając powyższy stan faktyczny, Sąd oparł się na dokumentach szczegółowo wskazanych przy każdej z okoliczności. Dokumentom tym należało przypisać walor wiarygodności, ponieważ na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału Sąd nie uznał, aby ujawniły się jakiegokolwiek okoliczności mogące z urzędu budzić co do nich wątpliwości. Sąd oparł się także częściowo na dowodach z przesłuchania stron oraz świadków, gdyż brak było podstaw do kwestionowania ich prawdziwości, albowiem znajdowały one w części potwierdzenie w dowodach z dokumentów.

Wskazać należy, że z zeznań świadków, z przesłuchania powódki i zgromadzonych w sprawie dokumentów nie wynikało, aby pozwany wprowadzał do obrotu produkty postaci(...).

Należało mieć też na uwadze, że Sąd, dokonując oceny zgromadzonego materiału po myśli art. 233 § 1 k.p.c., ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału, w tym wyjaśnień informacyjnych stron, oświadczeń, zarzutów przez nie zgłaszanych, jak i ich zachowania się w trakcie procesu (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 24 marca 1999 r., sygn. akt I PKN 632/98, OSNP z 2000 r., nr 10, poz. 382).

Na podstawie art. 235⁽²⁾ § 1 pkt 2 k.p.c. Sąd oddalił wniosek o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu odzieżownictwa jako nieistotny dla rozstrzygnięcia sprawy, albowiem ze zgromadzonego materiału, w tym zeznań samej powódki, w sposób niebudzący wątpliwości wynikało, że pozwany nie wprowadza do obrotu produktów w postaci (...). Nadto, podzielić należy stanowisko Sądu Apelacyjnego w Warszawie wyrażone w wyroku z dnia 11 stycznia 2005 r. (I ACa 154/04, LEX nr 567213), w którym wskazano, że pojęcie wiadomości specjalnych nie obejmuje wiedzy dotyczącej treści obowiązującego prawa i reguł jego tłumaczenia; biegły nie może wypowiadać się w kwestii sposobu rozstrzygnięcia sprawy, byłoby to sprzeczne z istotą dowodu z opinii biegłego i z zasadą swobodnej oceny dowodów. Wydanie zatem opinii przez biegłych z zakresu prawa, za wyjątkiem opinii na okoliczność prawa innego państwa, jest niedopuszczalne.

Na podstawie art. 235⁽²⁾ § 1 pkt 2 k.p.c. Sąd oddalił wniosek o zobowiązanie pozwanego do przedłożenia wszystkich faktur sprzedażowych dotyczących sprzedaży (...) za okres od maja 2018 r. do dnia zobowiązania, raportów z kasy fiskalnej za okres od maja 2018 r. do dnia zobowiązania, deklaracji VAT pozwanego (deklaracji JPK VAT) za okres od maja 2018 r. do dnia zobowiązania, zeznania podatkowego rocznego pozwanego za 2018 r., 2019 r., 2020 r. celem wykazania faktu wysokości dochodów uzyskanych przez pozwanego ze sprzedaży (...), ilości sprzedanych(...) jako nieistotny dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, albowiem ze zgromadzonego materiału, w tym zeznań samej powódki, w sposób niebudzący wątpliwości wynikało, że pozwany nie wprowadza do obrotu produktów w postaci (...).

Na podstawie art. 235⁽²⁾ § 1 pkt 2 k.p.c. Sąd oddalił wniosek o zwrócenie się do Naczelnika I Urzędu Skarbowego w G. o nadesłanie deklaracji VAT pozwanego deklaracji VAT pozwanego za okres od maja 2018 r. do dnia zobowiązania, zeznania podatkowego rocznego pozwanego za 2018 r., 2019 r., 2020 r. celem wykazania faktu, wysokości dochodów uzyskanych przez pozwanego ze sprzedaży (...), ilości sprzedanych (...) jako nieistotny dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, albowiem ze zgromadzonego materiału, w tym zeznań samej powódki, w sposób niebudzący wątpliwości wynikało, że pozwany nie wprowadza do obrotu produktów w postaci (...).

Na podstawie art. 235⁽²⁾ § 1 pkt 2 k.p.c. Sąd oddalił wniosek o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu finansów i rachunkowości celem wykazania faktu wartości bezpodstawnie uzyskanych korzyści finansowych w zw. z prowadzeniem do obrotu i sprzedażą(...)jako nieistotny dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, albowiem ze zgromadzonego materiału, w tym zeznań samej powódki, w sposób niebudzący wątpliwości wynikało, że pozwany nie wprowadza do obrotu produktów w postaci (...).

Sąd zważył, co następuje.

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Podstawy prawnej swoich roszczeń powódka upatrywała w przepisach ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (t.j. Dz. U. z 2022 r. poz. 1233, zwanej dalej „u.z.n.k.”).

Zgodnie z art. 1 u.z.n.k., ustawa ta reguluje zapobieganie i zwalczanie nieuczciwej konkurencji w działalności gospodarczej – w interesie publicznym, przedsiębiorstw oraz klientów, nie może jednak być traktowana jako instrument służący wyeliminowaniu konkurencji w ogóle, w celu zachowania przez przedsiębiorcę dominującej pozycji rynkowej (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 30 września 1998 r., sygn. akt I ACa 281/98, LEX nr 35787). W uzasadnieniu wyroku z dnia 11 lipca 2002 r. (sygn. akt I CKN 1319/00, OSNC 2003/5/73) Sąd Najwyższy stwierdził m.in., że założeniem ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji jest ochrona atrakcyjnej siły przedsiębiorcy oraz jej oddziaływanie na krąg odbiorców. Chodzi o rozgraniczenie między działaniem uczciwym i zgodnym z prawem, a wykraczającym poza ustanowione reguły, nie zaś o ochronę konkretnego osiągnięcia. Ustawa ma zatem na celu zapewnienie prawidłowości zachowania się i działania podmiotów gospodarczych w warunkach wolnej konkurencji i dostępu do rynku na równych prawach. Realizacja konstytucyjnej zasady wolności gospodarczej uzasadnia poszukiwanie równowagi między wolnością rynku i swobodą obrotu a celami ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji, określonymi w art. 1 u.z.n.k.

Stosownie do art. 3 ust. 1 u.z.n.k., czynem nieuczciwej konkurencji jest działanie lub zaniechanie, podjęte w związku z działalnością gospodarczą, będące szkodliwym, ponieważ zagraża lub narusza interes innego przedsiębiorcy (względnie przedsiębiorców) lub klienta (względnie klientów), jeżeli jednocześnie jest bezprawne, jako sprzeczne z prawem lub dobrymi obyczajami.

Sąd podziela powszechnie przyjęty pogląd, iż przepis art. 3 w ust. 1 u.z.n.k. w sposób ogólny określa czyn nieuczciwej konkurencji, podczas gdy w ust. 2 tego artykułu wymienia przykładowo niektóre czyny, typizowane dodatkowo w art. 5-17 u.z.n.k., które należy wyklądać tak, że ogólne określenie i przepisy uszczegóławiające czyn nieuczciwej konkurencji pozostają w następujących relacjach: wymienione w ustawie czyny nie tworzą zamkniętego katalogu, za nieuczciwie konkurencyjne można uznać także działanie niewymienione w art. 5-17 u.z.n.k., jeżeli tylko spełnia ono przesłanki zdefiniowane w art. 3 ust. 1 u.z.n.k., wymagania określone w definicji art. 3 ust. 1 u.z.n.k. odnoszą się do czynów wymienionych w art. 5-17 u.z.n.k., a klauzula generalna pełni funkcję korygującą w stosunku do przepisów szczególnych. Gdy dany stan faktyczny, formalnie, spełnia przesłanki z art. 5-17 u.z.n.k., w rzeczywistości jednak działanie nie wykazuje któregoś ze znamion art. 3 ust. 1 u.z.n.k. (np. bezprawności, sprzeczności z dobrymi obyczajami), uznanie go za czyn nieuczciwej konkurencji nie jest możliwe.

Naruszenie prawa odnosi się do bezwzględnie obowiązujących przepisów, w szczególności u.z.n.k., przepisów o przeciwdziałaniu praktykom monopolistycznym, o ochronie dóbr osobistych, prawa własności przemysłowej, praw autorskich, ochrony konsumentów czy też kodeksu karnego.

Pojęcie dobrych obyczajów odczytuje się najczęściej w ujęciu ekonomiczno-funkcjonalnym, przywiązującym wagę nie do przestrzegania dobrych obyczajów w ogóle lecz do zachowania przedsiębiorców w działalności gospodarczej, odchodząc od dokonywania oceny z punktu widzenia ogólnych zasad etyczno-moralnych, gdzie istotne kryterium stanowiło poczucie godności ogółu ludzi myślących sprawiedliwie i słusznie. Obecnie, dobre obyczaje to normy moralne i zwyczajowe stosowane w działalności gospodarczej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 września 2002 r., sygn. akt III CKN 213/01, OSNC 2003/12/169). Sprzeczność z dobrymi obyczajami, jako klauzula generalna, podlega ocenie sądu z punktu widzenia treści, motywów i celu działania konkurencyjnego. Obiektywnie niezgodne z dobrymi obyczajami są działania (lub zaniechania) sprzeczne ze zwyczajami uznanymi przez daną społeczność, obowiązującymi w określonym środowisku.

Jak stwierdza Sąd Najwyższy, dobre obyczaje kupieckie wyrażają się pozaprawnymi normami postępowania, którymi powinni kierować się przedsiębiorcy. Ich treści nie da się określić w sposób wyczerpujący, ponieważ kształtowane są przez ludzkie postawy uwarunkowane zarówno przyjmowanymi wartościami moralnymi, jak i celami ekonomicznymi

i związanymi z tym praktykami życia gospodarczego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 stycznia 2007 r., sygn. akt V CSK 311/06). Pojęcie dobrych obyczajów konkretyzuje się w określonym stanie faktycznym. Zastosowanie art. 3 ust. 1 u.z.n.k. wymaga wskazania, jaki konkretnie dobry obyczaj doznał naruszenia wskutek działań przedsiębiorcy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 lutego 2009 r., sygn. akt V CSK 337/08, LEX nr 488738).

W orzecznictwie przyjmuje się szeroką interpretację przesłanki naruszenia lub zagrożenia interesu w rozumieniu art. 3 ust. 1 u.z.n.k. Zdaniem Sądu Najwyższego, interes przedsiębiorcy uzasadniający domaganie się ochrony na gruncie art. 3 ust. 1 u.z.n.k. nie ma jednolitego charakteru. Jest on stopniowalny w zależności od podstawy i drogi ochrony, którą obierze uprawniony do ochrony przedsiębiorca. Jeżeli dochodzi on roszczeń wyrównawczych musi zawsze wykazać konkretne zmiany w sytuacji majątkowej spowodowane czynem lub czynami nieuczciwej konkurencji. Jeżeli natomiast dochodzi jedynie zaniechania niedozwolonych zachowań, w konkretnym stanie faktycznym sam sposób naruszenia dobrych obyczajów może wystarczyć do uznania, że zachowania te co najmniej zagrażają interesom przedsiębiorcy domagającego się ochrony (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 października 2009 r., sygn. akt V CSK 102/09, LEX nr 558623).

Zgodnie natomiast z art. 18 ust. 1 pkt 1 u.z.n.k., w razie dokonania czynu nieuczciwej konkurencji, przedsiębiorca, którego interes został zagrożony lub naruszony, może żądać zaniechania niedozwolonych działań. Przepis art. 18 ust. 1 pkt 5 u.z.n.k. stanowi natomiast, że w razie dokonania czynu nieuczciwej konkurencji, przedsiębiorca, którego interes został zagrożony lub naruszony, może żądać wydania bezpodstawnie uzyskanych korzyści, na zasadach ogólnych, zaś art. 18 ust. 1 pkt 3 tej ustawy stwierdza, iż może on żądać złożenia jednokrotnego lub wielokrotnego oświadczenia odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie.

Z kolei zgodnie z art. 13 ust. 1 u.z.n.k., czynem nieuczciwej konkurencji jest naśladowanie gotowego produktu, polegające na tym, że za pomocą technicznych środków reprodukcji jest kopiowana zewnętrzna postać produktu, jeżeli może wprowadzić klientów w błąd co do tożsamości producenta lub produktu. Przepis art. 13 ust. 2 u.z.n.k. stwierdza, że nie stanowi czynu nieuczciwej konkurencji naśladowanie cech funkcjonalnych produktu, w szczególności budowy, konstrukcji i formy zapewniającej jego użyteczności, że jeżeli naśladowanie cech funkcjonalnych gotowego produktu wymaga uwzględnienia jego charakterystycznej formy, co może wprowadzić klientów w błąd co do tożsamości producenta lub produktu, naśladowca jest zobowiązany odpowiednio oznaczyć produkt.

Pojęcie naśladownictwa obejmuje zarówno imitację, jak i reprodukcję, która wymaga na ogół pewnego własnego, samodzielnego wysiłku skierowanego na osiągnięcie analogicznego rezultatu technicznego w postaci wytwarzania produktu takiego samego jak naśladowany wzorec. Stopień podobieństwa w przypadku reprodukcji musi być oczywiście wysoki, aby na podstawie całościowego wrażenia niemożliwe było rozróżnienie produktów, co musi prowadzić do wprowadzenia w błąd klienta, a więc nabywcy takiego towaru. Naśladownictwo może dotyczyć również tylko niektórych elementów produktu oryginalnego, jeżeli są one na tyle charakterystyczne dla takiego produktu, że ich reprodukcja jest wystarczająca dla wprowadzenia w błąd klienta co do tożsamości producenta lub produktu. Samo naśladownictwo nie jest przy tym zabronione, jeżeli nie stwarza ryzyka wprowadzenia klientów w błąd co do tożsamości producenta lub produktu. Bezwzględny zakaz naśladownictwa produktów wytwarzanych przez innego przedsiębiorcę prowadziłby do powstania nieograniczonego żadnym terminem monopolu eksploatacji określonego rozwiązania technicznego i uniemożliwiałby lub co najmniej utrudniał wchodzenie na rynek innym przedsiębiorcom, prowadzącym podobną działalność. Pozostawałoby to w sprzeczności z porządkiem prawnym opartym na zasadzie wolności gospodarczej i regułach uczciwej konkurencji. Samo naśladownictwo produktów innego przedsiębiorcy, nie korzystającego ze szczególnej ochrony jego praw wyłącznych, nie jest sprzeczne z regułami konkurencji i nie uzasadnia przyjęcia istnienia czynu nieuczciwej konkurencji (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 2004 r., sygn. akt II CK 487/03, LEX nr 176100).

Do oceny możliwości wystąpienia konfuzji między porównywalnymi produktami przyjmuje się model należycie poinformowanego, uważnego i rozsądnego przeciętnego konsumenta. Tak określony wzorec nie może być jednak definiowany w oderwaniu od ustalonych – odrębnie dla każdej sprawy – warunków obrotu i realiów życia gospodarczego. Możliwość konfuzji, o której mowa w art. 13 ust. 1 u.z.n.k., zachodzi wówczas, gdy dla przeciętnego

odbiorcy zewnętrzna postać porównywanych produktów jest tego rodzaju, że nie jest możliwe odróżnienie oryginału od kopii. Nie jest konieczne, aby oba produkty były identyczne. Wystarczające jest podobieństwo na tyle wysokie, że przeciętny nabywca, na podstawie ogólnego i całościowego wyrażenia nie odróżnia wyrobu naśladowującego od oryginalnego. Możliwość wystąpienia konfuzji nie wyłącza przy tym drobne różnice występujące w produktach obu stron. Ocenę należy dokonać przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności towarzyszących wyborowi towaru przez klienta (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 marca 2014 r., sygn. akt V CSK 202/13, LEX nr 1486990).

W realiach niniejszej sprawy przypomnieć jednakże należy, że legitymowanym biernie w postępowaniu o czyn nieuczciwej konkurencji jest podmiot za ten czyn odpowiedzialny. Adresatem roszczenia jest podmiot, którego zachowanie wypełnia znamiona deliktu, a więc pozostaje w związku z realizacją znamion deliktu, wskazanego w danej normie prawnej. (por. K. Szczepanowska-Kozłowska [w:] E. Nowińska, K. Szczepanowska-Kozłowska, Ustawa o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji. Komentarz, wyd. II, Warszawa 2022, art. 18, uwaga 28 i 29 LEX/el.). Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, a przede wszystkim zeznania świadków, jak i samej powódki, wskazują, że to nie pozwany wytwarza, oferuje i wprowadza do obrotu kurtki, które, zdaniem powódki, stanowią naśladownictwo (...). Pozwany wprowadza do obrotu odzież oznaczoną słowami: (...), co zresztą odpowiada początkowym słowom tworzącym jego firmę (...). Należało wziąć także pod uwagę, że na profilu (...) w internetowym serwisie społecznościowym Facebook umieszczono informację o stronie internetowej (...), podczas gdy pozwany w prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej posługuje się stroną internetową o adresie (...). Materiał dowodowy zdaje się sugerować natomiast, że za działania zarzucane pozwanemu odpowiedzialna jest (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w R., której jedynym wspólnikiem jest pozwany, jednakże nie może to mieć wpływu na zasadność roszczeń powódki.

Skoro zatem powódka nie udowodniła, że pozwany dokonał jakiegokolwiek czynu nieuczciwej konkurencji, nie mogła ona skutecznie dochodzić roszczeń wywodzonych z art. 18 ust. 1 pkt 1 u.z.n.k., art. 18 ust. 1 pkt 3 u.z.n.k. i art. 18 ust. 1 pkt 5 u.z.n.k., co musiało skutkować oddaleniem powództwa, o czym orzeczono w pkt. 1 wyroku.

Zgodnie z art. 479¹¹³ § 1 k.p.c., na wniosek uprawnionego, jeżeli wykaże on w sposób wiarygodny okoliczności wskazujące na naruszenie, sąd może przed wszczęciem postępowania w sprawie o naruszenie lub w jego toku aż do zamknięcia rozprawy w pierwszej instancji wezwać naruszającego do udzielenia informacji o pochodzeniu i sieciach dystrybucji towarów lub usług, jeżeli jest to niezbędne dla dochodzenia roszczenia.

Norma art. 479¹¹⁸ § 1 k.p.c. stanowi, że sąd, uwzględniając wniosek, określa termin udzielenia informacji, ich rodzaj i zakres, a także zasady zapoznania się z nimi przez uprawnionego. Informacji udziela się pod rygorem odpowiedzialności karnej.

Według art. 479¹¹⁵ § 1 k.p.c., wezwanie do udzielenia informacji, o których mowa w art. 479¹¹³, dotyczy wyłącznie:

- informacji o firmie, miejscu zamieszkania lub siedzibie i adresie producentów, wytwórców, dystrybutorów, dostawców oraz innych poprzednich posiadaczy, od których lub na rzecz których nastąpiło nabycie lub zbycie towarów, korzystanie z usług lub ich świadczenie, jak również przewidywanych hurtowników i detalistów tych towarów lub usług;
- informacji o ilości wyprodukowanych, wytworzonych, wysłanych, otrzymanych lub zamówionych towarów lub świadczonych usług, jak również cenach otrzymanych w zamian za towary lub usługi;
- w szczególnie uzasadnionych okolicznościach innych informacji, które są niezbędne do wykazania wysokości roszczenia.

Wniosek o udzielenie informacji stanowi odrębne sui generis żądanie procesowe, które ze swej istoty nie ma charakteru materialnoprawnego, zaś jego celem jest ułatwienie uprawnionego dochodzenia przysługujących mu roszczeń w zakresie ustalenia rozmiaru doznanej przez niego szkody lub też bezpodstawnie pobranych przez

naruszyciela korzyści (por. J.R. Antoniuk, Postępowanie o udzielenie informacji w związku z naruszeniem własności intelektualnej jako rodzaj postępowania cywilnego, PS 2014, nr 11-12, s. 144-163).

Prawo do informacji w dziedzinie własności intelektualnej ma zasadnicze znaczenie dla zapobiegawczego oddziaływania prawa, ponieważ efekt prewencyjny zależy w dużej mierze od tego, jak potencjalny naruszciciel ocenia ryzyko wykrycia naruszenia. Dostęp do informacji niewątpliwie zwiększa to ryzyko. W przypadku sporów dotyczących naruszeń praw własności intelektualnej dla zapewnienia równowagi stron w procesie konieczne jest odejście od zasad ogólnych dostarczania dowodów i współdziałania stron, dopiero bowiem współdziałanie pozwanego w zakresie dostarczania informacji może wprowadzić równowagę sił stron występujących w procesie i uczciwe postępowanie (por. A. Tischner, Odpowiedzialność majątkowa za naruszenie prawa do znaku towarowego, Warszawa 2008, s. 265).

Norma art. 479¹¹⁶ k.p.c. stanowi, że wniosek o udzielenie informacji powinien odpowiadać wymaganiom przepisany dla pisma procesowego, a ponadto zawierać:

- wykazanie w sposób wiarygodny okoliczności wskazujących na naruszenie prawa własności intelektualnej;
- określenie informacji, które są przedmiotem wezwania;
- określenie obowiązane oraz wskazanie okoliczności, z których może wynikać, że dysponuje on informacjami objętymi wnioskiem;
- wykazanie, że informacje są konieczne do określenia źródła lub zakresu naruszenia prawa.

Pojęcie „prawo własności intelektualnej” interpretować należy w świetle art. 479⁸⁹ k.p.c., co oznacza, iż do praw własności intelektualnej w rozumieniu art. 479¹¹⁶ pkt 1 k.p.c. zaliczają się m.in. prawa autorskie i pokrewne, prawa własności przemysłowej oraz inne prawa na dobrach niematerialnych.

Pamiętać jednakże należy, że przepis art. 479^(113) k.p.c. stanowi implementację art. 8 dyrektywy 2004/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie egzekwowania praw własności intelektualnej (Dz. U. UE. L. z 2004 r. Nr 157, str. 45). W oświadczeniu Komisji Europejskiej dotyczącym art. 2 dyrektywy 2004/48/WE (por. „eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=OJ:L:2005:094:0037:0037:PL:PDF”) zostały wymienione następujące prawa własności intelektualnej objęte zakresem dyrektywy: prawo autorskie, prawa pokrewne z prawami autorskimi, prawo sui generis twórców baz danych, prawa twórcy topografii produktów półprzewodnikowych, prawa ze znaku towarowego, prawa ze wzoru, prawa z patentu, włącznie z prawami wynikającymi z dodatkowych świadectw ochronnych, oznaczenia geograficzne, prawa ze wzoru użytkowego, prawa wynikające z systemu ochrony odmian roślin, nazwy handlowe, jeżeli są one chronione jako wyłączne prawa własnościowe w danym prawie krajowym. Wyliczenie to nie wymienia nieuczciwej konkurencji. W oświadczeniu tym wskazano jednak, że zawarte w nim wyliczenie nie jest wyczerpujące, o czym świadczy zdanie: „Komisja uważa, że przynajmniej następujące prawa własności intelektualnej objęte są zakresem przedmiotowej dyrektyw”.

Zgodnie z motywem 13 dyrektywy 2004/48/WE, możliwe jest rozszerzenie do celów wewnętrznych państw członkowskich przepisów dyrektywy, włączając działania o charakterze nieuczciwej konkurencji, w tym produkcję kopii nielegalnych i działania podobne.

W uzasadnieniu projektu ustawy, która wprowadziła postępowanie odrębne w sprawach własności intelektualnej (ustawa z dnia 13 lutego 2020 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw, Dz.U. 2020, poz. 288), projektodawca wskazał, że celem środka procesowego wezwania do udzielenie informacji jest uzyskanie informacji o faktach stanowiących podstawę powodztw o naruszenie praw własności intelektualnej. Środek ten ma umożliwić powodowi zdobycie wiedzy o faktach dotyczących naruszeń jego prawa, których nie może on samodzielnie poznać w przestrzeni pozasądowej. Stanowi on zatem razem ze środkami procesowymi w postaci

zabezpieczenia, wydania i wyjawienia środków dowodowych pakiet środków procesowych, służących dochodzeniu ochrony praw własności intelektualnej.

Z uzasadnienia projektu ustawy nie wynika, aby intencją ustawodawcy było rozszerzenie zakresu stosowania roszczenia informacyjnego na sprawy z zakresu nieuczciwej konkurencji. Intencja ta nie została ujawniona w projekcie ustawy, przy czym z całości uzasadnienia projektu nie wynika też, by projektodawca zanegował taką możliwość.

Jak trafnie wskazał Sąd Apelacyjny w Warszawie w postanowieniu z dnia 15 grudnia 2021 r. (sygn. akt VII AGz 498/21, niepubl.), przepisy Działu IVg „Postępowanie w sprawach własności intelektualnej” Tytułu VII Księgi Pierwszej Części Pierwszej Kodeksu postępowania cywilnego stosuje się w sprawach o ochronę praw autorskich i pokrewnych, o ochronę praw własności przemysłowej oraz o ochronę innych praw na dobrach niematerialnych (art. 479⁽⁸⁹⁾ § 1 k.p.c.), a sprawy te są sprawami własności intelektualnej sensu stricto. Sprawami własności intelektualnej w rozumieniu Działu IVg są także sprawy o zapobieganie i zwalczanie nieuczciwej konkurencji, o ochronę dóbr osobistych w zakresie, w jakim dotyczy ona wykorzystania dobra osobistego w celu indywidualizacji, reklamy lub promocji przedsiębiorcy, towarów lub usług, o ochronę dóbr osobistych w związku z działalnością naukową lub wynalazczą (art. 479⁽⁸⁹⁾ § 2 k.p.c.). Powyższa definicja sprawy własności intelektualnej ma jedynie charakter procesowy i nie wpływa na materialnoprawne rozumienie własności intelektualnej (praw własności intelektualnej). Nie przesądza ona, iż do wszelkich tego rodzaju spraw znajdują zastosowanie wszystkie instytucje uregulowane w Dziale IVg. Analiza przepisów dotyczących poszczególnych środków uregulowanych w przepisach od art. 479⁽⁹⁶⁾ do art. 479⁽¹²¹⁾ k.p.c. wskazuje, że ich przedmiotowy zakres zastosowania jest odmienny. W przypadku zabezpieczenia środka dowodowego przepisy nie wskazują na żadne ograniczenia, zatem instytucja ta może znaleźć zastosowanie we wszystkich sprawach własności intelektualnej (por. art. 479⁽⁹⁷⁾ § 1 k.p.c.). Inaczej jest natomiast w przypadku instytucji w postaci wyjawienia lub wydania środka dowodowego (art. 479⁽¹⁰⁶⁾ - art. 479⁽¹¹¹⁾ k.p.c.) i wezwania do udzielenia informacji (art. 479⁽¹¹²⁾ - art. 479⁽¹²¹⁾ k.p.c.), które ograniczone zostały do spraw o naruszenie praw własności intelektualnej (por. art. 479⁽¹⁰⁶⁾ k.p.c.), ewentualnie spraw o naruszenie (por. art. 479⁽¹¹³⁾ § 1 k.p.c.).

Pamiętać przy tym należy, że podstawowym celem u.z.n.k. jest zapewnienie prawidłowości funkcjonowania i działania podmiotów gospodarczych w warunkach wolnej konkurencji i dostępu do rynku na wolnych prawach poprzez wyeliminowanie wszelkich zachowań sprzecznych z prawem lub dobrymi obyczajami, zagrażających interesowi innego przedsiębiorcy bądź ów interes naruszających (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 15 lutego 2012 r., sygn. akt V ACa 5/12, LEX nr 1171259), nie zaś ochrona praw wyłącznych przez ich naruszeniem.

Pogląd o niedopuszczalności zastosowania instytucji wezwania do udzielenia informacji w sprawach innych niż sprawy o naruszenie praw własności intelektualnej, a więc np. w sprawach dotyczących deliktów nieuczciwej konkurencji, został także wyrażony w doktrynie (por. S. Stepaniuk, M. Sznajder [w:] Postępowanie cywilne w sprawach własności intelektualnej. Komentarz dla pełnomocników procesowych i sędziów, red. B. Karolczyk, Warszawa 2021, art. 479¹¹⁶, uwaga 8., LEX/el.).

W rozpoznawanej sprawie powódka dochodziła co prawda zaniechania czynów nieuczciwej konkurencji, jednakże zachowanie wytwarzającego i wprowadzającego do obrotu kurtki podobne do(...) zaprojektowanej przez powódkę naruszać mogło autorskie prawa majątkowe powódki do stworzonego przez nią projektu tej kurtki. Nie ulega bowiem wątpliwości, że działanie stanowiące naruszenie praw autorskich może być uznane zarazem za czyn nieuczciwej konkurencji w rozumieniu art. 3 ust. u.z.n.k. (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 23 lutego 1995 r., sygn. akt III CZP 12/95, LEX nr 4177, M. Czajkowska-Dąbrowska, Glosa do uchwały SN z dnia 23 lutego 1995 r., III CZP 12/95, OSP 1996, nr 3, s. 55). Oznacza to, że dla uwzględnienia wniosku powódki o wezwanie pozwanego do udzielenia informacji konieczne było wykazanie przez nią w sposób wiarygodny okoliczności wskazujących na naruszenie przysługujących jej praw autorskich do projektu kurtki (...).

Sąd nie podziela zarówno wyrażonego w doktrynie poglądu, zgodnie z którym wiarygodne wykazanie okoliczności to nic innego jak jego uprawdopodobnienie, a wiarygodność nie oznacza pewności zaistnienia faktu, pewność ta wynika dopiero z udowodnienia faktu, jeżeli więc w art. 479¹¹³ § 1 k.p.c. jest mowa o wykazaniu w wiarygodny sposób okoliczności wskazujących na naruszenie prawa, to znaczy, że ustawa zadawała się uprawdopodobnieniem tychże okoliczności w miejsce ich udowodnienia (por. A. Jakubecki, Wezwanie do udzielenia informacji w postępowaniu odrębnym w sprawach własności intelektualnej, PPC 2020, nr 3, s. 490), jak i poglądu, zgodnie z którym zawarty w art. 479¹¹³ § 1 k.p.c. wymóg wykazania w sposób wiarygodny okoliczności wskazujących na naruszenie prawa własności intelektualnej, wymaga ich udowodnienia, nie zaś ich uprawdopodobnienia (tak m.in. E. Stefańska [w:] Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom II. Art. 478-1217, wyd. IV, red. M. Manowska, Warszawa 2021, art. 479¹¹⁶, LEX).

Prawidłowej interpretacji pojęcia wykazania w sposób wiarygodny okoliczności wskazujących na naruszenie prawa własności intelektualnej należy dokonywać, odwołując się do brzmienia dyrektywy 2004/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie egzekwowania praw własności intelektualnej (Dz. U. UE. L. z 2004 r. Nr 157, str. 45, zwanej dalej „dyrektywa”), która w art. 8 ust. 1 stanowi, iż państwa członkowskie zapewniają, że w kontekście postępowania sądowego dotyczącego naruszenia prawa własności intelektualnej oraz w odpowiedzi na uzasadnione żądanie powoda właściwe organy sądowe mogą nakazać przedstawienie informacji o pochodzeniu i sieciach dystrybucji towarów lub usług naruszających prawo własności intelektualnej przez naruszającego i/lub jakąkolwiek inną osobę. Zgodnie z tezą 14 preambuły dyrektywy prawo do informacji ma być stosowane do naruszeń dokonywanych na skalę handlową, a więc działań podejmowanych w celu czerpania bezpośredniego lub pośredniego zysku gospodarczego.

Wskazać także należy, że ustawodawca w przypadkach, właściwych wyłącznie postępowaniu w sprawach własności intelektualnej, zabezpieczenia środka dowodowego (art. 479⁹⁸ § 1 k.p.c.) oraz wyjawienia lub wydania środka dowodowego (art. 479¹⁰⁶ k.p.c.) wymaga uprawdopodobnienia roszczenia i okoliczności leżących u jego podstawy. Przyjmując paradygmat racjonalnego ustawodawcy, nie można dojść do wniosku, że prawodawca zrównuje pojęcie wykazania z uprawdopodobnieniem, gdyby tak bowiem było, nie istniałaby potrzeba sięgania po pojęcie wykazania, na co wskazuje § 10 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” (t.j. Dz. U. z 2016 r. poz. 283), który stwierdza, że do oznaczenia jednakowych pojęć używa się jednakowych określeń, a różnych pojęć nie oznacza się tymi samymi określeniami.

Ponadto zawarty w art. 8 ust. 1 Dyrektywy 2004/48/WE wymóg „uzasadnionego żądania” warunkującego jego uwzględnienie odbiega od warunków jakie, w świetle Dyrektywy 2004/48/WE, konieczne są dla uwzględnienia wniosku o wyjawienie lub wydanie środka dowodowego oraz zabezpieczenia środka dowodowego. Dla tych żądań wymagane jest aby strona „przedstawiła należyte dostępne dowody wystarczające do poparcia jej roszczeń” w odniesieniu do pierwszego z nich (art. 6 Dyrektywy 2004/48/WE) oraz „przedstawiła należyte dostępne dowody uzasadniające jej roszczenie z tytułu naruszenia jej prawa własności intelektualnej lub zagrożenia naruszeniem tego prawa” w odniesieniu do drugiego (art. 7 Dyrektywy 2004/48/WE). O ile zatem wymogi uwzględnienia wniosku o wyjawienie lub wydanie środka dowodowego oraz zabezpieczenia środka dowodowego w świetle Dyrektywy 2004/48/WE uznać można za tożsame, podobnie jak czyni to polski ustawodawca, to uwzględnienie wniosku o wezwanie do udzielenia informacji uzależnione jest od spełnienia innych wymogów, podobnie jak ma to miejsce w przypadku polskiej regulacji.

Pojęcie wykazania pojawia się w k.p.c. m.in. na gruncie art. 126 § 1 pkt 5 k.p.c., zgodnie z którym każde pismo procesowe powinno zawierać w przypadku gdy jest to konieczne do rozstrzygnięcia co do wniosku lub oświadczenia – wskazanie faktów, na których strona opiera swój wniosek lub oświadczenie, oraz wskazanie dowodu na wykazanie każdego z tych faktów, art. 235¹ k.p.c. stanowiącego, że we wniosku o przeprowadzenie dowodu strona jest obowiązana oznaczyć dowód w sposób umożliwiający przeprowadzenie go oraz wyszczególnić fakty, które mają zostać wykazane tym dowodem, art. 235² § 1 pkt 2 i 3 k.p.c., według którego sąd może w szczególności pominąć dowód mający wykazać

fakt bezsporny, nieistotny dla rozstrzygnięcia sprawy lub udowodniony zgodnie z twierdzeniem wnioskodawcy lub też nieprzydatny do wykazania danego faktu, art. 236 k.p.c. stwierdzającego, iż w postanowieniu o dopuszczeniu dowodu sąd oznaczy środek dowodowy i fakty, które mają nim zostać wykazane, a w miarę potrzeby i możliwości – także termin i miejsce przeprowadzenia dowodu, na gruncie art. 458⁹ § 7 zd. 1 k.p.c., według którego fakty, które miałyby zostać wykazane dowodami wyłączonymi przez umowę dowodową, sąd może ustalić na podstawie twierdzeń stron, biorąc pod rozwagę całokształt okoliczności sprawy, czy też art. 479¹¹⁶ pkt 4 k.p.c., zgodnie z którym w przypadku wniosku o wezwanie do udzielenia informacji konieczne jest wykazanie, że żądane informacje są konieczne do określenia źródła lub zakresu naruszenia prawa.

Posłużenie się przez ustawodawcę pojęciem „wykazania” tak w treści art. 479¹¹³ § 1 k.p.c., jak i w treści art. 479¹¹⁶ pkt 1 k.p.c., sugerować by mogło zatem, że zamiarem ustawodawcy było wprowadzenie wymogu „udowodniania”. Z drugiej jednak strony dodanie określenia „w sposób wiarygodny” sugeruje, że wymóg ten nie jest jednak tożsamy z wymogami zawartymi w innych regulacjach posługujących się terminem „wykazanie”. W przeciwnym bowiem razie jego umieszczenie w treści art. 479¹¹³ § 1 k.p.c. jak i w treści art. 479¹¹⁶ pkt 1 k.p.c., byłoby bezcelowe.

Odrzucenie koncepcji zarówno o uprawdopodobnieniu, jak i udowodnieniu, jako wymaganemu stopniowi poznania sędziowskiego prowadzi do wniosku, że pod sformułowaniem ustawodawcy „wykazać w sposób wiarygodny” użytym w treści art. 479¹¹³ § 1 k.p.c. i art. 479¹¹⁶ pkt 1 k.p.c. kryje się stopień dowodu zwany wysokim prawdopodobieństwem (zob. J.R. Antoniuk, Uwagi na tle regulacji postępowania o wezwanie do udzielenia informacji [w:] Reforma prawa własności intelektualnej. Część II, red. A. Adamczak, Kielce 2022, s. 159-163). Podzielić tym samym należy stanowisko Sądu Apelacyjnego w Warszawie zawarte w postanowieniu z dnia 13 sierpnia 2021 r. (VII AGz 265/21, niepubl.), w którym sąd ten stanął na stanowisku, że „przesłanka wykazania w sposób wiarygodny okoliczności wskazujących na naruszenie jest spełniona wówczas, gdy na podstawie materiału dowodowego znajdującego się w aktach sprawy możliwe jest z wysokim stopniem prawdopodobieństwa przyjęcie, że doszło do naruszenia praw uprawnionego”.

Przyjąć zatem należy, że art. 479¹¹³ § 1 i art. 479¹¹⁶ pkt 1 k.p.c. wymaga od uprawnionego zaoferowania sądowi takich dowodów naruszenia konkretnego prawa własności intelektualnej, które w wysokim stopniu uprawdopodobnią, że naruszenie to miało miejsce. W rozpoznawanej sprawie powódka nie sprostала temu wymaganiu.

Zgodnie z art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 1231 z późn. zm.; zwanej dalej „pr.aut.”) przedmiotem prawa autorskiego jest każdy przejaw działalności twórczej o indywidualnym charakterze, ustalony w jakiegokolwiek postaci, niezależnie od wartości, przeznaczenia i sposobu wyrażenia (utwór).

Dla zakwalifikowania danego dobra niematerialnego jako przedmiotu prawa autorskiego należy wykazać, że jest po pierwsze – rezultatem pracy człowieka, po drugie – przejawem działalności twórczej jako uzewnętrznionego rezultatu procesu intelektualnego, po trzecie – ma indywidualny charakter, po czwarte – jest ustalony. Poprzez ustalenie utworu rozumie się przy tym nie utrwalenie poprzez nadanie postaci materialnej, tylko uzewnętrznienie umożliwiające jego identyfikację oraz poznanie przez inne jak autor osoby. Utwory spełniające te cechy podlegają ochronie niezależnie od wartości, przeznaczenia i sposobu wyrażenia. Nieistotne są także zamiar ich stworzenia, przeznaczenie oraz ewentualna użyteczność (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 lutego 2020 r., sygn. akt I CSK 513/18, LEX nr 3044356).

Według art. 79 ust. 1 pr.aut. uprawniony, którego autorskie prawa majątkowe zostały naruszone, może wystąpić z roszczeniami określonymi w art. 79 pr.aut. Legitymację czynną do wystąpienia z powództwem o naruszenie autorskich praw majątkowych ma twórca, jego następca prawny (nabywca praw autorskich majątkowych, spadkobierca) lub podmiot pierwotnie nabywający prawa autorskie (pracodawca w przypadku oprogramowania komputerowego – art. 74 ust. 3 pr.aut.), jak również licencjodawca wyłączny (w zakresie objętym umową licencyjną), chyba że umowa licencyjna stanowi inaczej (art. 67 ust. 4 pr.aut.). Wykazanie legitymacji czynnej może polegać na złożeniu do akt sprawy umowy przeniesienia praw lub licencji wyłącznej, która nie zawiera postanowienia odmiennego w sferze

dochodzenia roszczeń (por. wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 13 stycznia 2016 r., sygn. akt X GC 725/15, LEX nr 2127764; P. Podrecki [w:] *Prawo autorskie i prawa pokrewne. Komentarz*, red. D. Flisak, Warszawa 2015, art. 79, LEX; J. Bleszyński [w:] *Prawo autorskie. System Prawa Prywatnego*, tom 13, red. J. Barta, Warszawa 2017, art. 79, Legalis; J. Barta, R. Markiewicz [w:] M. Czajkowska-Dąbrowska, Z. Cwiakalski, K. Felchner, E. Traple, J. Barta, R. Markiewicz, *Ustawa o prawie autorskim i prawach pokrewnych. Komentarz*, Warszawa 2011, art. 79, LEX).

Aby części ubioru mogły stanowić utwór w rozumieniu pr.aut., muszą być przejawem działalności twórczej człowieka o indywidualnym charakterze oraz zostać ustalone w jakiegokolwiek postaci. Jednocześnie jednak irrelevantne pozostają tu takie cechy danego wytworu jak wartość, przeznaczenie i sposób jego wyrażenia. Ze względu na charakter użytkowy elementów ubioru zaklasyfikować można je do kategorii wzornictwa przemysłowego, wskazanej w zawartym w art. 1 ust. 2 pr.aut. przykładowym wyliczeniu rodzajów utworów. Wypełnienie przesłanek warunkujących uznanie przejawu działalności człowieka za utwór w rozumieniu prawa autorskiego może być w przypadku wzorów przemysłowych zadaniem zgoła trudnym. Rezultatem kreacji intelektualnej nie będą zatem takie wyniki działalności człowieka, które oparte są na cechach ogólnie znanych i dostępnych, koniecznych z uwagi na istotę pewnych rozwiązań, na stałych schematach, czy też na cechach kształtujących utwór, które zostały wyznaczone przez modę czy panujące trendy. Zakres swobody twórczej we wzornictwie przemysłowym jest ograniczony. W judykaturze zauważono, że ocena związana z ustaleniem twórczego charakteru danego produktu, posiadaniem przez niego cechy nowości, oryginalności, artyzmu pod względem formy wymaga wskazania, że konkretny wyrób istotnie odróżnia się od pozostałych wytworów tego rodzaju z uwagi na rozwiązania noszące znamiona wyrazistych, indywidualnych cech twórczych. Błędne jest zatem przekonanie, że nawet niewielki poziom twórczości gwarantuje ochronę na podstawie ustawy o prawie autorskim. Ustalenie poziomu wkładu twórczego, a tym samym elementów chronionych prawem autorskim, oraz wyjęcie spod monopolu prawnoautorskiego rozwiązań charakterystycznych dla danego typu rzeczy lub też wynikających z istniejących trendów są niezbędne w przypadku podjęcia działań zmierzających do ochrony elementów ubioru przed naśladownictwem ze strony innych podmiotów (por. K. Grzybczyk, K. Rybak, *Naśladownictwo w modzie [w:] 100 lat ochrony własności przemysłowej w Polsce. Księga jubileuszowa Urzędu Patentowego Rzeczypospolitej Polskiej*, red. A. Adamczak, Warszawa 2018, LEX, por. postanowienie Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 1 lutego 1995 r., sygn. akt I ACz 1208/94, LEX nr 62645, por. postanowienie Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 23 grudnia 2015 r., sygn. akt IX GCo 289/15, LEX nr 2718243).

Abstrahując jednak od ewentualnej kwalifikacji projektu(...) jako utworu w świetle art. 1 ust. 1 pr.aut. zauważyć należy, że powódka nie wykazała w sposób wiarygodny okoliczności wskazujących na naruszenie przysługujących jej autorskich praw majątkowych przez pozwanego tj. aby pozwany wytwarzał, oferował i wprowadzał do obrotu kurtki, które, zdaniem powódki, stanowią naśladownictwo (...), o czym Sąd wypowiedział się powyższej, a co skutkowało musiło oddaleniem wniosku o wezwanie do udzielania informacji, o czym Sąd orzekł w pkt 2 wyroku.

O kosztach postępowania orzeczono w pkt. 3 wyroku według złożonego Sądowi przez pełnomocnika pozwanego spisu kosztów zgodnie z art. 98 k.p.c., który stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Na koszty te złożyła się kwota 540,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego pozwanego, którą pozwany wywiódł z dwukrotności stawki wynikającej z § 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 265) w zakresie zawartego III pozwu roszczenia o zapłatę, nie wnosząc przy tym o zwrot kosztów zastępstwa procesowego w zakresie zawartego w pkt I pozwu roszczenia o zaniechanie, w pkt II pozwu roszczenia o złożenie oświadczenia oraz w pkt IV pozwu wniosku o wezwanie pozwanego do udzielenia informacji, a także kwota 17,00 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa zgodnie art. 1 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (t.j. Dz. U. z 2021 r. poz. 1923 z późn. zm.). Sąd przyznając pozwanemu zwrot kosztów zastępstwa procesowego w wysokości dwukrotności stawki miał na uwadze w szczególności rodzaj sprawy oraz jej zawilóść. W odniesieniu do kosztów przejazdu, przypomnieć należy, że kosztami przejazdu do sądu pełnomocnika będącego adwokatem lub radcą prawnym, jeżeli ich poniesienie było niezbędne i celowe w rozumieniu art. 98 § 1 k.p.c. są koszty rzeczywiście poniesione (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2016 r., sygn. akt III CZP 26/16, OSNC 2017/5/54). Na koszty przejazdu złożyły się koszty dojazdu na rozprawę w

grudniu 2021 r., w maju 2022 r. i w lipcu 2022 r. z pominięciem rozprawy w lutym 2022 r., na której pełnomocnik pozwanego był nieobecny z uwagi na przebywanie w izolacji z powodu zarażeniem COVID-19 (informacja o pobycie w izolacji – k. 172; protokół rozprawy z dnia 10 lutego 2022 r. – k. 176-177), tj. kwota 567,60 zł (3 x 430[km] x 0,44[zł], przy czym kwotę za 1 km ustalono jako iloraz 752,82[zł] i 1712[km] tj. średni koszt przejazdu 1 km wg sporządzonego przez pełnomocnika pozwanego spisu kosztów).

W zakresie niepokrytych wydatków wyrażających się w kwocie 276,20 zł przyznanej świadkowi tytułem zwrotu kosztów stawiennictwa orzeczono stosownie do art. 83 ust. 2 w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz. U. z 2022 r. poz. 1125) w zw. z art. 98 k.p.c., obciążając nimi stronę powodową, o czym orzeczono w pkt 4 wyroku.

Sędzia Jarosław Antoniuk